

Seimo Pirmininko Vydo Gedvilo įžanginis žodis palaimintojo Popiežiaus Jono Pauliaus II apsilankymo Lietuvoje dvidešimtmečio paminėjime

„Šiandien minėsime Palaimintojo Popiežiaus Jono Pauliaus II apsilankymo Lietuvoje dvidešimtmetį.

Jūsų Ekscelencija Prezidente Valdai Adamkai,
Pirmasis atkurtos nepriklausomos Lietuvos valstybės vadove Vytautai Landsbergi,
Apaštalinis nuncijau, arkivyskupe Luidži Bonaci,
Lietuvos bažnyčių hierarchai ir atstovai,
Nepriklausomybės Akto signatarai,
Esami ir buvę Vyriausybės nariai,
Kolegos parlamentarai,
Ponios ir ponai,

Ilgiai prieš dvidešimt metų Lietuvoje sulaukėme iškilios ir didžios asmenybės – Jo Šventenybės Popiežiaus Jono Pauliaus II.

Buvo 1993-ieji. Lietuva vos prieš dvejus metus atgavo Nepriklausomybę, sumokėjusi už ją laisvės kovotojų kraują. Iš Lietuvos, likus tik kelioms dienoms iki Jo Šventenybės vizito, visam laikui išvyko paskutinis Rusijos armijos dalinys.

Lietuva žengė pirmuosius valstybingumo žingsnius. Lėtai, tačiau užtikrintai. Visgi metas buvo sunkus: tiek valstybei, tiek ir žmonėms. Šioje salėje matau daug to meto liudininkų, kurie turėtų tai prisiminti.

Popiežiaus apsilankymas būtent tais nelengvais 1993-iaisiais buvo be galo labai svarbus ir reikšmingas. Ne tik tikinčiųjų bendruomenei – visai šaliai. Juo labiau, kad Jonas Paulius II visuomet palaikė Lietuvą: mūsų pastangas siekiant laisvės, norą nusikratyti sovietų okupacijos jungo, išsivaduoti nuo nuosekliai vykdyto tikinčiųjų persekiojimo ir gniuždymo. Šventasis Tėvas visuomet reiškė solidarumą su „tylinčiąja Bažnyčia“ kraštuose, kur tikėjimas buvo varžomas – ką patyrėme ir mes čia, Lietuvoje.

Nenuostabu, kad Jo Šventenybę visur lydėjo didžiulės minios. Paskutinį kartą regėtos nebent tik Sąjūdžio mitinguose. Žmonės rinkosi tam, kad bent akies kraštelio pamatyti Popiežių. Kad pasimelstų kartu su juo. Kad pabūtų ten, kur ir Jis. Kad pajustų nuo Jo sklindančią šilumą ir gėrį, kad sugertų Jo teikiamą ramybę.

Ta anuometinė dvasia, ta euforija, man regis, mummyse yra iki šiol. Gal kiek išblukinta metų ir įvykių gausos, tačiau gyva ir nemari. Vargu, ar kurio nors kito žmogaus apsilankymas Lietuvoje suteikė daugiau šviesos ir palaimos, nei Jo Šventenybės viešnagė.

Mums labai svarbu, kad apaštališkosios kelionės metu Šventasis Tėvas savo sveikinimo žodžius, homilijas ir kalbas sakė daugiausiai lietuviškai. Juk per ankstesnius penkis dešimtmečius mums visais būdais buvo brukama svetima kalba, gimtąją stengiantis ignoruoti ir eliminuoti, suteikti jai „antrarūšės“ ar dar menkesnį statusą.

Pagaliau Lietuvoje nuskambėjęs Jo Šventenybės pareiškimas, jog „patyrusi daugybę praėjusių metų sukrėtimų, Lietuva tampa valstybe – simboliu, kuris ragina derybų keliu ieškoti išeities iš visų žemyną draskančių konfliktų“.

Tai – ne kas kita, o mūsų visų pastangų įvertinimas. Patikrinimas, jog einame teisingu keliu, jog esame pavyzdys kitiems. Žodžiai, kurių mums labai reikėjo tais jau minėtais 1993-iaisiais. Žodžiai iš Popiežiaus lūpų apskriejo visą pasaulį, dar kartą sustiprindami ir įprasmindami mūsų veiksmus, mūsų siekius, mūsų pasiryžimą gyventi taip, kaip norime patys.

„Nebijokite“ – ne kartą ir ne du mums visiems taip pat sakė Jo Šventenybė. To Lietuvai reikėjo prieš dvidešimt metų – to reikia ir šiandien. Atmindami Jono Pauliaus II paraginimą nebijokime ir eikime į priekį, kurdami drąsią, veržlią, modernią ir tapatumą išsaugojusią Lietuvą.“